

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: ÁR ÞRENNUNNAR – 4. ÞÁTTUR

Það var enn snemma þennan marsmorgun þegar einhver hringdi dyrabjöllunni.

Allir fóru strax að spyrja hver þetta gæti verið. Giorgia dóttir mín brosti og tilkynnti full sjálfsöryggis:

„Loksins. Þeir eru komnir að handtaka þig.“

Þegar upp var staðið var þetta bara pósturinn.

Kvöldið áður hafði hann gleymt að afhenda símskeyti. Hræddur um að mistökin gætu kostað hann starfið ákvað hann að leiðrétta þau í dögun. Honum virtist tíminn vera smáatriði.

Konan mín opnaði símskeytið af forvitni. Þar stóð:

„Hennar tignu frú og eiginmanni hennar er boðið að vera viðstödd viðburðinn sem haldinn verður 30. maí í Sal arkónanna í Reggio Calabria, undir yfirskriftinni: Tvíburar fæddir árið 1993.

Vinsamlegast hafið samband við skrifstofuna innan þriggja daga frá móttöku þessa símskeytis til að staðfesta þátttöku. Enginn kostnaður fylgir.“

Við litum hvort á annað.

Þrjátíu og þrjú ár voru liðin. Viðburðir af því tagi gerast ekki oft. Við vorum forvitin.

Konan mín hóf strax ráðleggingaherferð sína.

Hagaðu þér vel.

Ekki gera neitt í fljótþærni.

Vertu rólegur og skýr í hugsun.

Taktu við hverju sem þau gefa okkur.

Komdu svo heim í rólegheitum.

Hún brosti á meðan hún sagði þetta.

Hún vissi fullvel að það er yfirleitt tímasóun að ráðleggja úlfinum hvernig hann eigi að haga sér meðal sauðanna.

Ahahahah.

Dagur viðburðarins rann loks upp.

Salurinn var troðfullur. Við þekktum engan. Að minnsta kosti ekki ég.

Tíminn hafði breytt andlitum allra.

Það var forvitnilegt að nánast enginn hafði tekið börnin sín með.

Dagskráin hófst með ræðumanni, fæðingarlækni sem hafði starfað á fæðingarheimilinu á þessum árum.

Hún rifjaði upp að árið 1993 hefði verið einstakt.

Það höfðu fæðst fimmtíu og fjögur tvíburapör.

Af þeim voru fimmtíu og eitt stúlknápör.

Aðeins þrjú voru drengjapör.

Síðan steig forstöðumaður fæðingarheimilisins á svið og bauð hjónunum þremur sem höfðu eignast tvíburadrengei að koma fram.

Þegar ég heyrði eftirnafnið mitt signdi konan mín sig hljóðlega.

Nýtt ævintýri var að hefjast.

Hún vissi að ég myndi tala.

Hún vissi bara ekki hvað ég ætlaði að segja.

Fyrstu hjónin voru spurð hvað þau teldu að hefði valdið tvíburafæðingunni.

Eiginmaðurinn svaraði af krafti að góður matur og mikil ástríða hefðu líklega ráðið úrslitum.

Áhorfendur hlógu og klöppuðu.

Önnur hjónin fengu sömu spurningu.

Í þetta sinn svaraði eiginkonan og gaf í skyn að háþrúð hormónameðferð hefði ef til vill haft einhver áhrif á útkomuna.

Svo kom að okkur.

Konan mín náði hljóðnemanum fljótt á sitt vald áður en ég gat það.

Hún útskýrði að tvíburafæðingar lægju í fjölskyldusögu minni: ég sjálfur, faðir minn og á undan honum afi minn.

Að hennar mati var þetta fyrirsjáanlegt.

Nánast eðlilegt.

Allt gekk áfallalaust fyrir sig.

Svo gerði hún hin örlagaríku mistök.

Hún reyndi að rétta mér hljóðnemann.

Ég greip hann.

Þetta var tækifæri sem gefst aðeins einu sinni á ævinni.

Ég mátti ekki sóa því.

Ég útskýrði að á þessum árum hefði ég unnið fyrir Gillette í heildsölunni.

Auðvitað, sagði ég, væri auðvelt að útskýra tvíburafæðingar.

Þetta væri sama meginregla og í tilboðunum okkar:

taktu tvö, borgaðu fyrir eitt.

Salurinn sprakk úr hlátri.

Uppörvaður af viðbrögðunum hélt ég áfram.

„Þetta var krefjandi ár, 1993. Ógleymanlegt ár. En ég vil líka benda á að ég hafði aldrei áður haft þá gæfu að hitta neina af þeim frúm sem hér eru staddar.“

Frúrnar brostu.

Eiginmennirnir brostu minna.

Jafnvægi komst aftur á í alheiminum.

Að lokum lauk viðburðinum og við höldum í átt að útganginum.

Rétt þegar við vorum að fara stöðvuðu nokkrar frúr mig.

„Herra Gillettenarrative,“ kölluðu þær.

Og á því augnabliki skildi ég dálítið.

Árin líða.

Andlitin breytast.

Minningarnar dofna.

En sögur ferðast hraðar en fólk.

Ég var kominn sem Ferdinando.

Einhvern veginn höfðu sögurnar mínar komið á undan mér.

Ferdinando